

Als je langdurig ziek bent geweest, volgt opnieuw een onzekere tijd. Kan ik mijn oude werk nog wel oppakken? En zo niet, wat dan? Een arbeidsdeskundige helpt je op weg – of dat nu bij je vertrouwde werkgever is of ergens anders. Maar wat als die arbeidsdeskundige je ineens zelf een baan aanbiedt? Dat overkwam Marjolein McGowan-van de Veen, die nu administratief medewerker is bij VDHC Werkadvies. Zij en directeur Elbert Kamphorst vertellen over deze bijzondere situatie. ‘Ik hoor er weer bij, ook al heb ik beperkingen.’

Marjolein werkte al twaalf jaar met veel plezier als sociotherapeut met jongeren met autisme, toen ze in 2017 getroffen werd door de ziekte van Hodgkin. Na een paar maanden vol met chemobehandelingen en bestralingen probeerde ze de draad weer op te pakken. ‘Ergens wist ik meteen al: mijn oude werk kan ik niet meer doen’, zegt Marjolein. ‘Ik had maar weinig energie, kon moeilijk prikkels verdragen

en liep helemaal leeg op gesprekken met anderen. Terwijl sociale interactie natuurlijk het belangrijkste onderdeel was van mijn functie. Maar ik was bang om mijn baan op te zeggen. Wat voor werk moest ik dan gaan doen? En had ik dan ineens geen inkomen meer? Ik had geen idee. Wat ik toen nog niet wist, is dat je die onzekerheden gewoon mag uitspreken, juist tegenover je werkgever. Want dan kun je samen kijken naar wat je nog wél kan. Pas toen ik Elbert leerde kennen, begreep ik dat.’

VAN BEGELEIDER NAAR WERKGEVER

Hoe VDHC Werkadvies zelf

Kans geven

Er kwam een arbeidsdeskundig onderzoek. In het spoor 2-traject dat daarop volgde, concludeerde Elbert al snel dat haar werk als sociotherapeut inderdaad niet langer passend was. 'Ik heb Marjolein laten zien dat dat niet perse betekent dat je ook afscheid neemt van je werkgever', vertelt Elbert. 'Na een oriëntatietraject waarin we haar competenties in beeld brachten, kwamen we uit op een administratieve functie. Laagdrempelige taken, zonder prikkels, zonder stress. Dat werk kon ze inderdaad doen bij haar werkgever. Maar ineens dacht ik: 'Hé, bij VDHC zoeken we juist iemand met de kwaliteiten van Marjolein. En als ik van mijn opdrachtgevers vraag mensen een kans te geven, moet ik dat dan niet zelf ook doen?'

Wat moet ik aan?

'Ik weet het nog goed, het was op een vrijdagmiddag', herinnert Marjolein zich. 'We hadden een voortgangsgesprek en zonder dat ik het aan zag komen, bood hij

me een werkervaringsplek bij VDHC aan. Ik wist niet wat ik hoorde.' Lachend zegt ze: 'Volgens mij was mijn eerste reactie: 'Wat moet ik aan als ik hier op gesprek kom?' Ik dacht dat Elbert een sollicitatiegesprek voor me geregeld had, wist niet dat hij de directeur is.' Voordat ze het aanbod aannam, liet Marjolein in het weekend alles bezinken. Maar het gevoel dat overheerste was gewoonweg positief en haar besluit stond vast. 'Ik werd er zo blij van dat iemand mijn kwaliteiten nog zag.'

Rustig opbouwen

Omdat het om een werkervaringsplaats ging, bleef Marjolein in dienst van haar oude werkgever. 'Die organisatie was al jaren een vaste klant van VDHC, dus de lijntjes waren kort', vertelt Elbert. 'Ik legde uit dat we samen op pad gingen, met als uiteindelijke doel om

een werkervaringsplek werd

haar een vast dienstverband te geven. Haar werkgever was enthousiast. Als het hier niet lukt en ergens anders wel, is dat alleen maar fijn, vonden ze daar.' En nog geen maand later begon Marjolein bij VDHC Werkadvies.

'We bouwden rustig op – zowel qua uren als qua taken', weet Marjolein nog. 'Wat ik zo prettig vond: ik werd heel warm ontvangen. Voor mijn gevoel deed ik een stap terug, van een hbo naar een mbo-functie. Hoewel mijn collega's allemaal op hbo-niveau werken, werd ik meteen vanaf het begin gelijkwaardig behandeld. Er werd – en wordt – volop gebruikgemaakt van mijn capaciteiten. Neem nou onze nieuwe website. Ik heb natuurlijk de nodige ervaring met een re-integratietraject, dus ik kon inhoudelijk goed meedenken over de invulling daarvan. Dat breder denken dan de kaders van een administratieve functie is heel fijn.'

Blijven begeleiden

Of het een omschakeling was, van begeleider naar werkgever? Elbert vindt van niet. 'Als werkgever heb je ook een begeleidende rol. Wil je mensen in hun kracht zetten en geven wat ze nodig hebben. Nog steeds houd ik goed in de gaten of Marjolein het werk aankan, want ik wil natuurlijk dat we haar op de juiste manier inzetten. Daar profiteer ik als werkgever immers ook van.' Helaas viel Marjolein nog een keer uit. Het opgebouwde aantal uren bleek toch te veel. 'Ik twijfelde toen enorm of ik nog wel kon werken', zegt ze. 'Maar Elbert zei: probeer het gewoon weer. Gelukkig maar, want het voelt zo goed om weer onderdeel te zijn van de maatschappij.'

Werkende moeder

Inmiddels gaat het goed met Marjolein. Eind vorig jaar kreeg ze zelfs een kindje. 'Ik zal waarschijnlijk altijd die energiebeperking houden en gevoelig blijven voor prikkels. Maar deze nieuwe combinatie van werken en moeder zijn lijkt heel goed te gaan.' 'Marjoleins zwangerschap was voor ons ook spannend', geeft Elbert toe. 'Want wat zou dat voor haar gezondheid en haar werk betekenen? In die tijd liep net haar contract af. Dat hebben we toch weer met een jaar verlengd. En daar ben ik nu heel blij om.' ●

Chantal Sturmans

